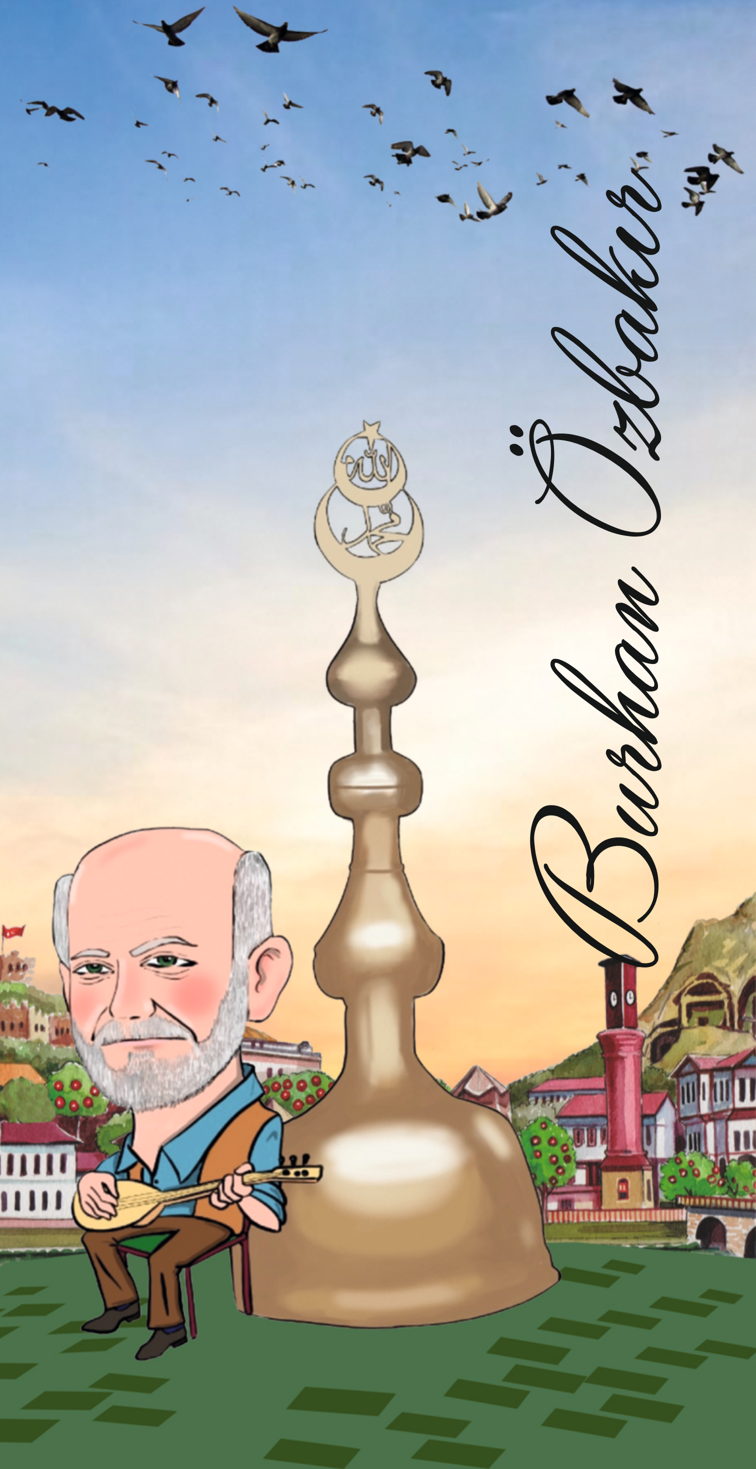
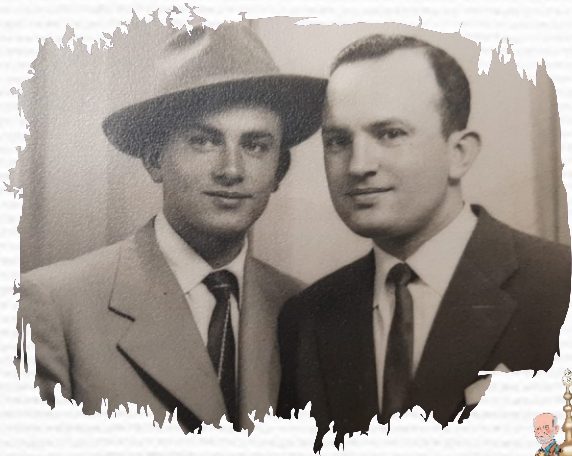

Burhan Özbakır

Burhan ÖZBAKIR'ın hayat hikâyesine ait anlatacaklarımız, onun kızı Zerrin YELKEN ve oğlu Hüsamettin ÖZBAKIR ile yaptığımız röportaja dayanmaktadır.

Burhan ÖZBAKIR, 1935 yılında Amasya'da doğdu. Çocukluğunu müzikle iç içe olan bir ailede geçirdi. Babası Ziya ÖZBAKIR cümbüş, annesi ud, anneannesi armonika çalardı. Burhan ÖZBAKIR, Musiki Cemiyetinde Türk halk müziğine bağlamasıyla, Türk sanat müziğine de yaylı tamburuyla eşlik ederdi. Evde de meşk yaparken kendi çalar, eşi ve çocukları söylerdi. Bütün ailede musiki kültürü vardı.

Burhan ÖZBAKIR, 6 Şubat 1952 yılında 12 lira 75 kuruşa satın aldığı bağlamasıyla müziğe ilk adımını attı. Müzik konusunda ilk hocası Alâeddin PALANDÖKEN ile Saadettin SÜMBÜL'den dersler aldı. Ayrıca 1954'te kurulan Musiki Cemiyeti faaliyetlerine katıldı. İhtilâl döneminde bir süreliğine kapanan Musiki Cemiyeti, sonrasında Musiki Yurdu Derneği olarak yeniden açılarak çalışmalarına devam etti. Burada kendi çocuklarının da yer aldığı Türk Halk Müziği korolarını yönetti. Bu korolarla yurt genelinde koro yarışmalarına katılarak çok iyi dereceler elde etti.

Burhan ÖZBAKIR'ın kendine has bir mızrap üslubu vardı. Türk Halk Müziği formundaki eserlerinde Türk Sanat müziği esintileri hissedilirdi. Askerlik döneminde klarnet çaldı ve batı müziği alanında da kendisini geliştirdi. 1960'ta Şirin ERBEK'le evlendi. Bu evlilikten üç kız, bir erkek çocukları oldu. Ailede müzik kültüründen etkilenen çocuklarıyla birlikte Musiki Cemiyetinde yer alarak çalışmalarda bulundu.

Aynı zamanda Halk Eğitim Merkezinde de Türk halk müziği koro şefliği yaptı. Bu görevi esnasında eserleri nota ile öğretip onların en düzgün şekilde icra edilmesini sağlardı. Oluşturduğu korolarda, disipline çok önem verirdi. Ayrıca sürekli yeni metotlar uygulardı. Çok sesli denemeler de yaptı. Bunlar o dönemin koro kültürü için yeni anlayış ve yaklaşımlar demekti.

Türkü derleme çalışmalarını Burhan ÖZBAKIR şu şekilde anlatmakta:

"Bugüne kadar birçok türkü derledim, derleme esnasında pek çok güçlüklerle karşılaştım ama memleketime kazandırdığım türkülerin kabul görmesi ve beğeniyle dinlenmesi bana moral oldu ve sonraki çalışmalarımda beni motive etti. Türkü derleme çalışmalarında özellikle türkünün başka bir türküye benzememesine, varsa mutlaka hikâyesinin de aktarılmasına, bir de söz ve müziğin mahalli olmasına dikkat ettim.

İlk derlediği türküyü, Kuba Mahallesi'nde isminin açıklanmasını istemeyen, kimden alındığının belirtildiği kısmına "Musiki Cemiyetinden deyin." diye ısrar eden bir hanımefendiden aldı. Bu ilk derlediği türkünün hocaları tarafından da beğenilmesi üzerine daha büyük bir gayrete geldi.

1988 yılında kendi eserlerinin de yer aldığı "Amasya Türküleri" adlı kitabının ilkini yayımladı. Eserlerinin her birinde, bir yaşanmışlığın izi görülmekteydi. Örneğin, kızının bir başarısı üzerine ani bir sevinçle "Birincilik" oyun havasını ve misafir olarak katıldığı bir düğünde "Kınalı da Pabuç Giyerler Ziyere Güzelleri" adlı türküsünü anında besteleyerek sanatçı yönünün üstünlüğünü herkese gösterdi. O dönemlerde TRT repertuvarında, sadece anonim halk müziği eserlerine yer veriliyordu. Sözü ve müziği kendisine ait olan bazı eserleri, Türk Halk Müziği repertuvarına kazandırmak amacıyla anonim eserler gibi göstermiştir.

Daha sonraları Amasya'ya ait tasavvuf müziği eserlerini de derledi. Derlediği bu ilahilerin notalarını yazarak Amasya Belediyesi tarafından "Anadolu Amasya İlahileri" adlı cd'de toplanıp kayda alınmasında kaynaklık etti. Musiki Cemiyetinde koro çalışmaları yaptığı sırada, Seyit AL ve Yaşar TOPÇAM gibi TRT sanatçılarını yetiştirdi. "Kar Kalmadı Amasya'nın Dağında", "Ocağında Közüm Var", "Ne Sorarsın Derdim Bana" gibi türkü formunda pek çok beste yaptı ancak, "Gül Muhabbet Dalı mıdır?" adlı Türk Sanat Müziği bestesinin, kendisinde ayrı bir yeri vardı. Bu eser, 2014 yılında TRT tarafından 'Yayınlanabilir' belgesi alarak kuruldan geçmiştir. 2007 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından 'Mahalli Sanatçı' unvanını, Milli Eğitim Bakanlığından da 'THM Jüri Üyeliği' belgesi almıştır.

Sanatçı yönünün yanı sıra zanaatla da uğraşırdı. Babasından gelen bakırcılık mesleğini icra ederken mesleğini geliştirmek için çok uğraştı. Zanaatını da sanatını da çok sever, işini büyük bir aşkla yapardı. Ona göre başarısının sırrı buydu. Çocukluğunda dükkâna gidip kap sildiğinden bahsederdi. Hep kendini geliştirme eğiliminde oldu. Bir gün, İstanbul'a bakırcılıkla ilgili ürün almak için gittiği bir dükkânda üst kattan gelen sesi merak edip yukarı çıkar ve oradaki torna tezgâhını görür. Sırf işini daha iyi icra edebilmek için İstanbul'dan torna tezgâhı alarak sıvama ustalığını öğrenmek için Kahramanmaraş'tan usta getirtti. Zanaatın inceliklerini öğrenmek istiyordu ve zaman içerisinde bunu en iyi şekilde yaptı. Sabırlı ve tutkulu şekilde işini sürdürürken, bakırı ham maddeden mamul maddeye dönüştüren bir tesis kurdu. Bakırdan birçok ürün yapmasına rağmen daha sonra sağlık sorunları sebebiyle imalathanesini ortak olduğu abisine devretti. İşine ferdi olarak devam etti.

Özellikle yaptığı kubbe ve minare âlemleriyle ünlendi. İşinde çok hassas ve pratik olduğundan, yaptığı el işçiliği âlemlerin montajında neredeyse ustalara sadece yerine vidalamak kalıyordu. İşindeki titizliğinden dolayı çok sayıda usta kendisiyle çalışmayı tercih etti. Zanaatını, sanatı için de kullandı. Kendi tamburuna bakırdan tekne yaparak müziğe farklı tonlar ekledi.

Amasya sevdalısı bir insandı. Memleketine hiçbir karşılık beklemeden yapmış olduğu birçok hizmetler vardır.

Amasya'nın tanınması ve sevilmesinde bir nevi gönüllü kültür elçiliği yaparak birçok turistin ve program yapımcısının gönüllerine dokunmuştur. Sevgi ve muhabbetini tamamen Amasya'ya adamış bir gönül insanı olarak mülki idare amirlerince de sevilmiş, değer görmüş ve takdir edilmiştir.

Mesleğinin ve sanatının dışında ailesine çok değer verirdi. Hayatını sanatına, zanaatına, memleketine ve ailesine adayan bu güzel insan geride pek çok eser bırakarak 25 Eylül 2020'de hayata veda etti.

Zanaatkâr ve sanatçı Burhan ÖZBAKIR'ın bestelediği bir şiirin şu dizeleri ile yazımıza son veriyoruz:

"Yaşımı gösterir başımda aklar,

Elbette, bu gönül bir emel saklar.

Vaktinde beni de alsın topraklar,

Benim de bu yolda ömrüm tükenir;

Adıma bir varmış, bir yokmuş denir."

